

Vonnisdatum : 28.03.2006

op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd of geweest zijnde
 , eigendom van DE EERSTE en DE TWEEDE,

ingevolge akte van aankoop dd. 17/09/1980 verleden voor notaris met
standplaats te ;

- Een buitenterras, verhard in kasseien, met een oppervlakte van ca. 8,80 x 8,60m, afgeboord met een houten ballustrade (hoogte ca. 1m);
- Een houtstapel, met een oppervlakte van ca. 8 x 3m, afgedekt met ijzeren golfplaten en aan de zijkant een plastieken zeildoek;
- Een houten berging met een oppervlakte van ca. 3 x 7,30m en een hoogte van ca. 2,30m, afgedekt met golfplaten en voorzien van een betonnen vloerdek;
- Een vijver in grillige vorm met een geschatte oppervlakte van ca. 50m x 80m, waarvan de oevers zijn afgeboord met houten paaltjes en houten planken bedekt met vijverfolie, en met twee houten loopbruggetjes met een respectievelijke lengte van ca. 6,85m en ca. 10,75m over een gedeelte van de vijver;
- Meerdere uitheemse struiken en bomen;
- Een toegangsweg in kasseien over een lengte van ca. 60m en een breedte tussen 1m en 3m;
- Een pomp waarmee water wordt opgepompt, geplaatst voor een vloertje in kasseien langs de toegangsweg;
- Een omheining (voorzijde) in betonpalen en draad met een hoogte van ca. 2m en houten palen met prikkeldraad (zij- en achterkant), waarbij de toegang afgesloten is met een ijzeren poort;

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen in stand te hebben gehouden, de constructies gelegen zijnde in natuurgebied.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar - thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van artikel 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - nadien artikel 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement dd. 22 oktober 1996, en thans artikel 149 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening:

de plaats te herstellen in de vorige toestand, behalve voor wat betreft de vijver: verwijdering van de oeversversteving en het bekomen van een natuurlijk zacht hellend profiel;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 21.02.2006,
nr. en ambtshalve ingeschreven.
Ontvangen : 126,34 euro. De Bewaarder (get.)

*** *** ***

Gelet op de stukken van het rechtsgeding.

Gehoord in openbare zitting:

- het Openbaar Ministerie in zijn vordering;
- beklaagden, bijgestaan door Mr. , advocaat te

*** *** ***

1.

De ten laste gelegde feiten worden thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146 en 149 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door de artikelen 16,36,38 en 64 van het decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 (B.S. van 29 april 2000), zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003).

Tijdens de geïncrimineerde periode werden de ten laste gelegde feiten strafbaar gesteld door de artikelen 44, 64 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gewijzigd bij de artikelen 2,99,146,147,149,153 en 160 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

Aan de constitutieve elementen van de ten laste gelegde misdrijven en aan de minimale erop gestelde straffen werd echter niet geraakt.

2.

De feitelijk strafbare gedraging in hoofde van beklaagden bestaat erin dat zij zonder een voorafgaande stedenbouwkundige vergunning een aantal constructies in stand hebben gehouden.

De instandhouding van deze werken vormen een voortdurend misdrijf, zodat de verjaring van de strafvordering voor het geheel der feiten begint te lopen vanaf het laatst strafbare feit, te weten 2 juni 2005, datum van de laatste onderzoeksdaad.

3.

Beklaagden zijn de mede-eigenaars van een onroerend goed gelegen te , kadastraal gekend onder:

Dit perceel ligt binnen de grenzen van een natuurgebied (gewestplan , ggek. bij K.B. van 3 april 1979).

4.

Beklaagden kochten bij notariële akte, verleden voor notaris JANSSEN, 'een eigendom met de zich erop bevindende gebouwen, bomen en vijver'.

De rechtsvoorganger, de genaamde , bracht bij aangifte van 31 oktober 1974 ter kennis dat hij de eigenaar was van een onvergunde chalet, waarvan de oprichting beëindigd was op 1 maart 1962.

Beklaagden verwijzen naar een schriftelijke verklaring van de genaamde , waaruit blijkt dat de vijver werd uitgegraven in de winterperiode 1961-1962 waarna onmiddellijk de oeverversteving werd aangebracht en het bruggetje, de chalet en de houten bergplaats werden opgericht.

Naar oordeel van de rechtbank is de argumentatie van beklaagden gegrond voor wat betreft de instandhouding van de houtstapel, de houten berging, de vijver, de bomen en de pomp en is bewezen dat deze constructies werden opgericht voor de wet van 29 maart 1962, waarbij voor het eerst de instandhouding van wederrechtelijk opgetrokken gebouwen strafbaar werd gesteld.

5.

Ter zitting van 7 maart 2006 verklaarden beklaagden dat het buitenterras, de toegangsweg in kasseien en de omheining door hen werd geplaatst.

Het staat derhalve vast dat de niet vergunde bouwwerken zonder de rechtens vereiste stedenbouwkundige vergunning worden in stand gehouden in de geïncrimineerde periode.

Ter zitting van 7 maart 2006 verzochten beklaagden hen het voordeel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling te willen verlenen.

Nu beklaagden nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan 12 maanden en de feiten niet van die aard zijn dat ze dienen bestraft te worden met een hoofdgevangenisstraf van meer dan 5 jaar correctionele

gevangenisstraf of een zwaardere straf, kan aan beklaagden het voordeel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling worden verleend; op deze wijze wordt het hen ontraden dergelijke feiten in de toekomst te plegen.

6.

De herstellvordering werd ingesteld bij vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van 30 november 2004.

Deze vordering werd regelmatig (art. 149 DORO) en tijdig (art. 26 Voorafgaande Titel Sv.) ingesteld.

De inbreuk van instandhouding is bewezen en maakt een onrechtmatige toestand uit.

De herstellvordering is noch onwettig, noch kennelijk onredelijk. Aan de rechtbank komt geen opportuniteitsbeoordeling van het gevorderde herstel toe (in dezelfde zin: Arbitragehof nr.

1 maart 2005, overweging B.18.2; Cass., 15 juni 2004, R.v.St., 5, 2 april 2004, *R.W.* 2004-05, 306, noot). Er ligt geen proces-verbaal van vaststelling door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur van vrijwillig herstel voor (art. 152 DORO). De beklaagden betwisten niet de feitelijke en juridische grondslag van de herstellvordering die op zich een afdoende motivering is (in dezelfde zin: Cass., 4 december 2001, *R.W.*). De herstellvordering moet niet negatief gemotiveerd zijn (Cass., 16 december 2003, *T.R.O.S.*

De bouwwerken worden instandgehouden zonder de wettelijk vereiste voorafgaande stedenbouwkundige vergunning. Er zijn geen elementen die de herstellvordering zouden aantasten door machtsoverschrijding of machtsafwendings (in dezelfde zin: Cass., 3 maart 2004). De hersteltermijn wordt hierna bepaald in functie van de omvang van het herstel.

*** *** ***

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,190,191,194,197

Wetboek strafrecht art. 2

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus

2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S.22 augustus 2003) en 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004).

Wetten 30.10.1998 en 26.06.2000 en KB. 20.07.2000 (ivm. euro)

Verordeningen (EG) nr. 1103/97, Raad van 17 juni 1997 en
nr. 974/98, Raad van 3 mei 1998

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41

*** *** ***

OM DEZE REDENEN :

De rechtbank statuerende **OP TEGENSPRAAK**;

Verklaart beklaagden niet schuldig aan de instandhouding van de houtstapel, de houten berging, de vijver met houten loopbruggen, struiken en bomen en van een pomp.

Spreekt beklaagden hiervan **VRIJ**.

Verklaart beklaagden schuldig aan de instandhouding van het buitenterras, de toegangsweg in kasseien en de omheining in betonplaten en draad en ijzeren poort.

Zegt voor recht dat, in toepassing van art. 1,2,3,4,5,6 van de Wet van 29.06.1964, de uitspraak van de veroordeling opzichtens beklaagden wordt **OPGESCHORT** gedurende een termijn van **DRIE JAREN**, vanaf heden.

Verwijst beklaagden tevens tot de kosten van de publieke vordering, deze voorgeschoten door de openbare partij, begroot op de som van **157.74 euro**, doch niet inbegrepen de kosten van overschrijving ter hypotheek van huidig vonnis.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28/12/1950, gewijzigd bij art. 1 K.B. 23/12/1993 en gewijzigd bij art. 1 K.B. van 11/12/2001 de verplichting op tot betaling van een vergoeding van 25 euro.

Beveelt op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur het herstel van de plaats in de vorige toestand binnen een termijn van één jaar, niet zijnde een dwangsomtermijn in de zin van artikel 1385bis Ger.W., door de afbraak van het buitenterras, verhard in kasseien en afgeboord met een houten balustrade, de verwijdering van de toegangsweg in kasseien over een lengte van 60 m en van de omheining in betonplaten en draad met ijzeren poort en dit alles onder verbeurte van een dwangsom van € 125 per dag.

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, ingeval het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de beklaagden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Aldus gevonnist in openbare zitting van de **DERTIENDE KAMER**,
28 maart 2006, alwaar zetelden:

, Ondervoorzitter, enige rechter,
1. Substituut Procureur des Konings,
2. Adjunct-griffier.